

Ochiul

Danab

Privesc mereu seninul
din ochiul adormit,
Și-aș vrea să-i schimb destinul
spre cer.. spre infinit..
Dar stă în atipire
Și nu-i pasă defel,
Că lumea-n juru-i moare
așa cum moare el!

Și-i spun despre Iubirea
care s-a frânt pe cruce..
Dar el, urmându-și firea
un trandafir mi-aduce..
Și-adună-n el parfumul
a tot ce-i pământesc..
Dar printre toți și toate
eu spini întrezăresc.

...

Mă cuibăresc în gânduri
Și-mi spun cu glas scăzut:
"-O, Doamne.. dacă ochiul
Ce doarme-l vezi pierdut,
Mai fă-i iarăși chemarea,
Mai strigă-l iar pe nume...
Ca ochiul, privind zarea,
Curând, să poată spune,

Că veșnicia-ntreagă
o poartă-n al lui suflet,
Atunci, eu bucuroasă
voi fi în al meu umblet,
Că-n viața mea pribeagă,
Prin Harul dăruit,
Mi-ai dat un spic, Stăpâne
Să fie mântuit!"

30.04.2020